

Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
6.Bf.214/2019/6. szám

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. év október 11. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A testi sértés büntette miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2019. június 20. napján kihirdetett 20.B.4/2019/21. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetése óta a 2019. június 27. napjáig tartó letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámítja. A beszámításnál egynapi előzetes fogvatartás egynapi szabadságvesztésnek felel meg.

I n d o k o l á s:

A Budapest Környéki Törvényszék a 2019. június 20. napján kihirdetett 20.B.4/2019/21. számú ítéletével **vádlottat** bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat), ezért többszörös visszaesőként 4 évi fegyházbüntetésre és 5 évi közügyektől eltiltásra ítélte. A kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte. Megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. A sértett polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasította. Rendelkezett a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bírósági tárgyaláson az ügyész a vádlott terhére fellebbezést jelentett be súlyosításért. Az ügyészség utóbb csatolta fellebbezésének írásbeli indokolását. Ebben kifejtette, hogy a vádlott többszörösen büntetett előélete a személyében rejlő fokozottabb társadalomra veszélyességére utal. Erre, valamint a bántalmazás kirívóan durva, kegyetlen végrehajtási módjára tekintettel indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a vádlottal szemben hosszabb tartamú börtönbüntetést és közügyektől eltiltást szabjon ki.

A vádlott és védője a kihirdetett ítélet ellen enyhítésért fellebbeztek. A védő utóbb benyújtotta fellebbezése írásbeli indokolását, ebben fellebbezését, annak irányát és az elsőfokú eljárásban előadott perbeszédében foglaltakat változatlanul fenntartotta. Álláspontja szerint a törvényszék nem tulajdonított kellő súlyt ügyfele elmeállapotának és pszichés betegségének. Kifejtette, hogy súlyosítás alapját nem képezheti azon ügyészi érvelés, miszerint a vádlott személyisége tulajdonképpen predesztinálja őt újabb bűncselekmény elkövetésére. Ezért indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, és a vádlottal szemben enyhébb büntetést szabjon ki.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF. 424/2019/9. számú átiratában az elsőfokú ügyészi fellebbezést fenntartotta. Átiratában megjegyezte, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, ugyanakkor ügyfelderítési kötelezettségének nem teljes mértékben tett eleget. Utalt arra, hogy a törvényszék nem tette tárgyalás anyagává az igazságügyi elmeorvosszakértői véleményt, a szakértőket nem idézte és tárgyalásán nem hallgatta meg, ugyanakkor ismertette a

Kisvárdai Városi Bíróság 7.P.20.016/2012/19. számú ítéletét, és ennek indokolása tartalmaz a terhelt elmeállapotával kapcsolatban szakértői véleményen nyugvó megállapítást, amely arra is kitért, hogy a terhelt állapota véglegesnek tekinthető. Észrevételezte, hogy az ítélet a terhelt személyi körülményeit és előéletét pontatlanul tartalmazza. Álláspontja szerint ugyanakkor a Be. 592. § (1) bekezdés a) pontja szerinti megalapozatlansági ok sem a személyi részt, sem a történeti tényállást érintően nem valósult meg. Rámutatott arra is, hogy a törvényszék az indokolási kötelezettségét is megsértette, amikor az írásbeli ítéletben nem adott arról számot, hogy a tényállását milyen bizonyítékokra alapította. Álláspontja szerint ugyanakkor az ítélet kihirdetésén minden érdekelt jelen volt, az eljáró bíró szóban tömören számot adott a bizonyítékok értékeléséről, melyet a 21-es sorszámú jegyzőkönyv rögzít, ezért a Be. 609. § (2) bekezdés d) pontjában írt hatályon kívül helyezési ok sem valósult meg. Hivatkozott arra, hogy a bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, és cselekményét törvényesen minősítette. Érvelése szerint azonban a törvényszék a büntetés kiszabása során nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a konfliktusok erőszakos rendezési módja elszaporodott, a terhelt „betegsége”, személyisége tulajdonképpen predesztinálja őt újabb elkövetésre. Ezen körülményekre, valamint arra figyelemmel, hogy az enyhítő tényezők súlya jelentéktelen, a büntetési célok eléréséhez súlyosabb büntetés kiszabása indokolt. Ezért indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet változtassa meg, a vádlottal szemben alkalmazzon súlyosabb büntetést, pontosítsa a fogvatartás időtartamát, egyebekben az ítéletet hagyja helyben.

Az ügyész, valamint a vádlott és a védő által bejelentett ellentétes irányú fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (3) bekezdése alapján bírálta felül. A korlátozott felülbírálat az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezését érinti, mivel a fellebbezések kizárólag a vádlottal szemben kiszabott büntetésre vonatkozó rendelkezések ellen irányultak. A fellebbviteli bíróság a Be. 591. § (2) bekezdés a.) pontja alapján nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította. A Be. 580. § (2) bekezdés a.) és b) pontjára figyelemmel a felülbírálat nem terjedt ki a bűnösség megállapításának és a jogi minősítésnek a felülbírálatára sem.

A fellebbviteli bíróság azonban a Be. 590. § (5) bekezdése a) pontja alapján az ítélet fellebbezéssel nem érintett része tekintetében is felülbírált az elsőfokú eljárást. Így vizsgálta azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem vétett-e a Be. 608. § (1) bekezdésében írt, az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabálysértést.

A másodfokú bíróság a Be. 598. § (2) bekezdése alapján tanácsulésen bírálta el a bejelentett fellebbezéseket.

Ennek során megállapította, hogy a törvényszék az eljárási szabályokat ugyan maradéktalanul nem tartotta be, azonban nem történt olyan eljárási szabálysértés, amely megalapozná az elsőfokú ítélet Be. 608. § (1) bekezdésén alapuló hatályon kívül helyezését. Megjegyzi ugyanakkor az ítéltábla, hogy a fellebbviteli ügyészség átiratában írtakkal mindenben egyetért.

A törvényszék a módosított vádirati tényállással egyezően az ítélet 2. oldal III. pontjától a 3. oldal első bekezdéséig terhelő tartalmú történeti tényállást rögzített. Ennek alapján vont le következtetést a vádlott bűnösségére és a váddal egyezően minősítette a vádlott elbírált testi épség elleni bűncselekményét.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja alapján a határozatát az elsőfokú bíróság

által megállapított tényállásra alapította, az ítélet megalapozottságát nem vizsgálhatta. Az csupán a személyi rész tekintetében annyiban szorul pontosításra az ítélet 2. oldalának ötödik bekezdésében, hogy a vádlottat a Kisvárdai Járásbíróság a 2103. november 21-én jogerős 4.B.433/2013/10. számú ítéletével lopás büntette és más bűncselekmények miatt 9 hónapi börtönbüntetésre és 1 évi közügyektől eltiltásra ítélte.

A súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés, illetve az enyhítésre irányuló fellebbezések nem megalapozottak.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket és az alkalmazott joghátrányok indokait meggyőző alaposággal és helytállóan tárta fel, majd rögzítette az ítélet 3. oldalának ötödik bekezdésétől a 4. oldal negyedik bekezdéséig. A súlyosító és enyhítő körülményeket egymással egybevetve, összefüggésükben értékelte. Megindokolta, hogy a vádlottnak az ügyészi indítványban hivatkozott többszörös visszaesői mivoltából következő, az eredeti tételkeret felső határát meghaladó büntetéskiszabás miatt nem alkalmas a büntetési célok elérésére, ugyanúgy, mint ahogyan a büntetés enyhítése mellett, az alsó határt el nem érő büntetés sem.

Mindezek alapján nem tévedett, amikor a vádlottal szemben a tételkeret alsó határát - 2 évet - meghaladó mértékű, de a közép mértéket - 7 évet - el nem érő végrehajtandó szabadságvesztést és ehhez igazodó tartamú közügyektől eltiltást szabott ki. Az ítélőtábla álláspontja szerint a kiszabott szabadságvesztés tartama igazodik a bűnösségi körülményekhez, a bűncselekmény tárgyi súlyához és a vádlott személyében rejlő fokozott társadalomra veszélyességéhez, egyben alkalmas a Btk.79. §-ában írt büntetési célok eléréséhez. Ezért sem a büntetések súlyosítására, sem azok enyhítésére nem látott törvényes lehetőséget.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatára - fegyház - vonatkozó ítéleti rendelkezés törvényes. A törvényszék a Btk. 459. § (1) bekezdés 31. pontjának b) alpontja alapján törvényesen állapította meg, hogy a vádlott többszörös visszaeső. Erre figyelemmel a vádlott esetében a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét a Btk. 38. § (4) bekezdés a) és d) pontja alapján törvényesen zárta ki.

A Budapest Környéki Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért azokat is a másodfokú bíróság - helyes indokai alapján - helybenhagyta.

A fellebbviteli bíróság az ügyészi indítványnak megfelelően a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a 2019. június 27. napjáig letartóztatásban töltött idő kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról akként, hogy egy napi előzetes fogvatartás egy napi szabadságvesztésnek felel meg.

A Fővárosi Ítélőtábla végzése a Be. 605.§ (1) és (4) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2019. október 11.

. Ruzsás Róbert s.k.

a tanács elnöke

Dr. Szabó Éva s.k.
előadó bíró

Dr. Mészáros László s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 20.B.4/2019/21. számú ítélete 2019. október 11. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2019. október 11.

. Ruzsás Róbert s.k.
a tanács elnöke